

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **I. T.**, IČO: xxxx, se sídlem P., zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 č.j. MF-75987/2014/1603-2/1899,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 2. 12. 2014 č.j. MF-75987/2014/1603-2/1899 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800,- Kč do rukou zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 č.j. MF-75987/2014/1603-2/1899 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 9. 2014 č.j. MHMP 1291351/2014 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, bylo shledáno, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb.,

o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), tím, že dne 5. 4. 2014 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku ve výši 275,- Kč, přestože byl oprávněn účtovat částky maximálně 203,- Kč. Za toto jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 35 000,- Kč a dále mu bylo uloženo nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě předně uvádí, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zároveň porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně a neoprávněně vzal za svá tvrzení svědků obsažená v oznámení o poskytnuté dopravě. Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný při svém rozhodování vůbec nevzal v potaz, že žalobce měl po celou dobu jízdy řádně zapnutý taxametr a řádně vytiskl, doplnil a uschoval záznam o přepravě ve smyslu zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční přepravě*“). Podle žalobce je tento důkaz jedním z mála možných objektivních podkladů, kterým mohl prokázat svá tvrzení. Žalovaný jej proto neměl odmítnout jako irelevantní.

Zároveň žalobce považuje za nezákonný postup žalovaného, který sice vyslechl svědky-cestující na rozhodné trase, avšak ti pouze odkázali na oznámení o poskytnuté kontrole, resp. na kontrolní protokol č. C/20140405/1Fk. Kontrola přitom neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících. Svědecké výpovědi žalobce považuje za neprůkazné a vyzdvihuje, že ho svědkyně nepoznaly. Je přitom zvláštní, že svědkyně nepoznaly žalobce, avšak přesně si pamatují cenu jízdného. Ze správního spisu zároveň není zřejmé, zda cestující, kterým žalobce přepravu poskytl, jsou v zaměstnaneckém či jiném obdobném poměru k Magistrátu hl. m. Prahy. Tito svědci nejsou ve správním spise ani řádně identifikováni.

Podle žalobce žalovaný též nesprávně zjistil délku jízdy (počet ujetých km), což mělo vliv na maximální výši ceny služby, kterou bylo možno požadovat. Žalobce uvádí, že poskytl přepravu z ulice Modřanská do ulice Melantrichovy, do klubu Double Trouble; trasa tedy měřila 8,4 km, což je i uvedeno na záznamu o přepravě pořízeného z taxametru žalobce. Žalovaný však vycházel ze vzdálenosti 5,4 km. Žalobce má za to, že žalovaný nijak relevantně neodůvodnil, proč je vzdálenost uvedená na záznamu o přepravě pořízeného z taxametru žalobce odlišná; pokud měl žalovaný pochybnosti, zda žalobce do taxametru zasahoval, mohl a měl tuto skutečnost prokázat (a tím vyvrátit záznam z taxametru pořízený). Za nezákonné zároveň žalobce považuje kontrolní změření délky trasy, neboť o provádění tohoto důkazu nebyl žalobce vyrozuměn.

Zároveň je podle názoru žalobce výrok prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 68 správního řádu, jelikož neobsahuje údaje o cestujících, kterým byla přeprava poskytnuta, proto není popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

Závěrem žalobce uvádí, že správními orgány uložená výše pokuty nebyla dostatečně odůvodněna; žalobce ani nebyl správním orgánem prvního stupně vyzván k předložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech – správní orgány tak nemohly jeho osobní a majetkové poměry relevantně posoudit. Uložená pokuta je navíc pro žalobce likvidační, a to zejména ve spojení s pokutou ve výši 50.000,- Kč, která byla žalobci uložena Ministerstvem dopravy za kontrolu téhož dne.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že rozhodné a rozhodující v dané věci je, že si žalobce účtoval částku 275,- Kč a zaplacen mu byla částka 300,- Kč. A to i přes skutečnost, že byl oprávněn podle cenových předpisů za danou jízdu účtovat maximálně 203,- Kč.

K námitce žalobce, že doprava byla poskytnuta na jiné trase, než tvrdí žalovaný, žalovaný uvedl, že informace o trase byly potvrzeny svědeckými výpověďmi a tvrzení žalobce zpochybňuje skutečnost, že po ukončení přepravy v Melantrichově ulici se nevydal opět k domovu, ale odjel do ulice V Celnici.

Ze správního spisu vyplývá, že podle oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 5. 4. 2014 sepsaného cestujícími je žalobce dopravil z ulice V Celnici do ulice Melantrichova; za tuto dopravu žalobce požadoval jízdné ve výši 275,- Kč, obdržel 300,- Kč včetně spropitného. Podle protokolu o cenové kontrole ze dne 8. 4. 2014 č.j. C/20140405/1/Fk, uskutečnil žalobce přepravu cestujících z ulice V Celnici, Praha 1, přes ulice Hybernská, Soukenická, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Platněřská, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Národní, Perlová a Rytířská do ulice Melantrichova, Praha 1. Zároveň podle protokolu přeprava podle žalobce probíhala z ulice Modřanská, nikoli V Celnici. Ze záznamu o přepravě-stvrzenky č. 00315 vyplývá, že jízda trvala od 22:17 do 22:29 a měřila 8,2 km. Místo nástupu i výstupu bylo do záznamu o přepravě vepsáno ručně, a to ulice Modřanská a Melantrichova.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách (ve znění aktuálním k vydání správního rozhodnutí) se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 téhož zákona.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, tedy zda důkazy obsažené ve správním spise jsou dostatečným podkladem pro úsudek, že se žalobce dopustil porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Za tímto účelem je zcela zásadní zodpovědět otázku, zda žalovaný dostatečně zjistil a prokázal, že žalobce poskytl přepravu právě na trase, jak tvrdí žalovaný.

Ze správního spisu vyplývá, že vyslechnutí svědci – cestující-figuranti, kterým byla přeprava poskytnuta, uvedli (i s odkazem na protokol), že jim byla poskytnuta přeprava z ulice V Celnici, Praha 1, přes ulice Hybernská, Soukenická, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Platněřská, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Národní, Perlová a Rytířská do ulice Melantrichova, Praha 1, tedy v délce 5,4 km. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že žalobce již v protokole uváděl, že přeprava byla cestujícím poskytnuta v jiné trase, a to v trase Modřanská-Melantrichova. Své tvrzení žalobce nezměnil po celou dobu správního řízení. Dále je nepochybné, že žalobce předložil záznam o přepravě pořízený jako výstup tiskárny z taxametru.

Předně je třeba konstatovat, že v řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaném z úřední povinnosti je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010 č.j. 4 Ads 44/2010-132, dostupný na www.nssoud.cz). Kromě základní zásady správního řízení ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav

věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se zde uplatní i zásada vyšetřovací zakotvená v § 50 odst. 3 správního řádu. Ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení je správní orgán povinen v řízení, v němž má být uložena povinnost (pokuta), i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

S ohledem na shora uvedené městský soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když vycházel výhradně z tvrzení svědků (účastníků přepravy). Žalovaný byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzovaném případě se výpovědi účastníků ohledně trasy poskytnuté přepravy zásadně lišily. Žalovaný však dal zcela za pravdu jedné straně, aniž by se přesvědčivě vypořádal s tím, proč uvěřil právě této verzi a nikoli verzi opačné.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádali se všemi jeho námitkami a s existencí záznamu o přepravě. Žaloba zdůrazňuje, že k dokladu o zaplacení je nutno přihlížet jako k relevantnímu podkladu pro rozhodnutí správního orgánu. Žalobce uvádí, že mu není jasné a že z dokazování nevyplývá, z jakého důvodu cestující svědkyně nežádaly řidiče taxislužby o záznam o přepravě, ačkoli by se mělo podle žalobce jednat o významný podklad pro rozhodnutí. Městský soud se s uvedenou námitkou ztotožňuje a rovněž se podivuje, že si cestující svědkyně (tzv. figurantky) při kontrolní pracovní jízdě uvedený doklad nevyžádaly, přestože provedení tohoto listinného důkazu ve správním řízení musí být podle městského soudu stěžejní. V projednávaném případě však tento důkaz dostatečně nezhodnotili ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně. Je sice pravdou, že podle ust. § 21d odst. 4 písm. c) zákona o silniční přepravě je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru obsahující předepsané náležitosti, pokud o doklad cestující požádá, a proto nevydání stvrzenky cestujícímu, který o ni nepožádá, není chybou ani na straně řidiče, ani na straně běžných cestujících, avšak v případě, kdy se provádí profesionální úřední kontrola, je s podivem, že si kontrolující osoby nevyžádaly stvrzenku. Přesvědčivost závěrů důkazního správního řízení tím byla výrazně snížena. Navíc přestože přípisem ze dne 13. 2. 2015 městský soud vyzval žalovaného, aby soudu předložil ve stanovené lhůtě „úplný spisový materiál v originál“, předložený správní spis neobsahuje originály listin, nýbrž pouze fotokopie úředně neověřených listin jinak ovšem nepochybného spisového materiálu správních orgánů. Z tohoto úhlu pohledu a přezkumu městský soud zvažoval i relevantnost stěžejního důkazu, který nabízí žalobce, a to stvrzenky o ceně kontrolované jízdy ze dne 5. 4. 2014 č. 00315 ve výši 276,- Kč, která je – ve fotokopiích – založena ve správním spise dvojmo, jednou jako příloha vyjádření žalobce ze dne 24. 4. 2014 k protokolu o cenové kontrole č. C/20140405/1/Fk, adresovaného správnímu orgánu prvního stupně, podruhé v rámci „souboru“ fotodokumentace k protokolu č. C/20140405/1/Fk, pořízené při kontrole dne 5. 4. 2014. Obě fotokopie stvrzenky se zjevně liší, nikoli v tištěné části, nýbrž v části vypisované rukou. Znamená to, že tato listina (stvrzenka) existuje v originále ve dvojím vyhotovení, aniž by tuto skutečnost správní orgány jakkoli vysvětlily a zhodnotily.

Městskému soudu je známo, že svědkyně, na rozdíl od žalobce, nemohly mít na výsledku řízení žádný zájem, proto neměly důvod nevypovídat pravdu, nicméně ani takováto situace nezbavuje žalovaného povinnosti zjistit stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalovaný měl osvětlit, proč považuje výpověď žalobce za účelovou a měl i osvětlit, jak je možné, že záznam o přepravě uvádí ujetou vzdálenost, kterou od počátku tvrdí i žalobce. Poskytnutí přepravy právě na trase z ulice Modřanská do ulice

Melantrichova přitom žalobce tvrdil již v protokole, tedy nikoli až v průběhu správního řízení (a neměl tak čas si dodatečně „vyměřit“, která trasa odpovídá jím tvrzeným 8,2 km. Tvrzení žalovaného, že kdyby byl žalobce v ulici Modřanská již na trase domů, nepokračoval by po poskytnutí přepravy do ulice V Celnici, jako dostatečné zdůvodnění neobstojí, neboť je pouze hypotetická a pro posouzení deliktu irelevantní.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) uvádí, že *při posuzování porušení cenových předpisů se správní orgán nezabývá tím, zda k němu došlo vinou technické závady, případně externího zásahu do instalovaného zařízení, nýbrž posuzuje výhradně, zda požadovaná cena za prokazatelně ujetou vzdálenost při přepravě odpovídá těmto předpisům, či nikoliv*. Obecně lze s touto úvahou žalovaného souhlasit. Avšak s ohledem na údaj pořízený z taxamtru a s ohledem na další okolnosti případu (ujetá trasa tvrzená žalobcem odpovídá vzdáleností záznamu o přepravě, svědkyně nejsou schopny potvrdit, zda přepravu poskytl skutečně žalobce) lze dospět k závěru, že v řízení nebyla prokazatelně zjištěna trasa ani vzdálenost poskytnuté přepravy. A pokud nebyla adekvátním způsobem zjištěna vzdálenost poskytnuté přepravy, nelze ani stanovit maximální cenu, za kterou mohla tato přeprava být poskytnuta.

V neposlední řadě nelze přehlédnout, že shodně ve všech třech stěžejních dokumentech, na něž se odvolává jak napadené, tak i prvostupňové rozhodnutí, které obsahují formulářové ručně sepsané oznámení tří kontrolerek o poskytnuté přepravě ze dne 5. 4. 2014 a které jsou ve fotokopiích založeny ve správním spise, došlo k ručnímu přepsání SPZ kontrolovaného vozidla na značku 3AL 5688, aniž by bylo zaznamenáno, kdo opravy provedl. Jde o skutečnost, která snižuje důkazní hodnotu těchto listin, neboť jednoznačná identifikace kontrolovaného vozidla musí být základním předpokladem vyvození odpovědnosti konkrétního řidiče.

Co se týče dalších žalobních námitek, ty městský soud neshledal důvodnými. Skutek byl v napadeném rozhodnutí, resp. prvostupňovém rozhodnutí vymezen dostatečně určitě tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Identifikační údaje cestujících, kterým byla přeprava poskytnuta, nejsou nezbytnými údaji, bez nichž by vytýkaný skutek nebyl vymezen dostatečně určitě. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv ani to, že ve správním spise není nikde uvedeno, zda jsou cestující zaměstnanci žalovaného, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na otázku spáchání správního deliktu žalobcem.

S ohledem na shora uvedené městský soud dospěl k závěru, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když nedostatečným způsobem zjistil a prokázal trasu, po které byla přeprava poskytnuta, a v návaznosti na to ujetou vzdálenost, za kterou bylo možno účtovat, a vyšel z nikoli přesvědčivě oznámené SPZ kontrolovaného vozidla, a že toto porušení mohlo mít za následek nezákonné věcné rozhodnutí. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., aniž by se s ohledem na zrušovací důvod již dále zabýval námitkou týkající se výše uložené pokuty. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení, kam se věc vrací, žalovaný správní orgán vázán (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení odpovídá ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč za žalobu, zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000,- za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a dále ji představují podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náklady na zastoupení advokátkou za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) včetně tzv. režijního paušálu podle § 13

odst. 3 cit. vyhlášky. Celkem tedy žalovaný nahradí žalobci náklady řízení ve výši 10 800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. září 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu